

ægtefæller og en lige så anerkendelsesværdig interesse i at få dem løst, ikke mindst af hensyn til de børn, som der jo bliver stadig flere af i disse parforhold.

Her er der altså også et problem, som der må ses nærmere på, og som i givet fald næppe kan undgå ganske markant at ændre de i sagens natur allerede usikre økonomiske forudsætninger, som forslaget bygger på.

Endelig vil jeg gerne pege på de muligheder, som allerede i dag eksisterer for, at bl.a. ægtepar kan få rådgivning med henblik på løsning af samlivsproblemer. Der er jo nemlig allerede i vidt omfang ordninger til rådgivning for dem, der ønsker hjælp til løsning af sådanne problemer.

For det første er der hele den generelle bestemmelse i § 3 i lov om social service, som indebærer, at enhver har ret til at få gratis rådgivning i sin kommune. For ægtepar med samlivsproblemer er der altså allerede efter den bestemmelse mulighed for at få hjælp til løsning af deres vanskeligheder.

Der er som bekendt også mulighed for at få hjælp og rådgivning ved henvendelse til en præst.

Endvidere findes der, som det også er anført i forslagens bemærkninger, den selvejende institution Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen, som yder et stort og til dels offentligt finansieret arbejde i form af terapi og rådgivning m.v. for at bevare truede ægteskaber.

Endelig skal jeg pege på, at der i lov om forældremyndighed og samvær findes bestemmelser om børnesagkyndig rådgivning. Her er der som bekendt navnlig tale om rådgivning i forbindelse med uenighed om forældremyndighed eller samvær, men selv om rådgivningen altså primært fokuserer på en løsning af de problemer, der vedrører parrets børn, vil rådgivningen i sagens natur også ofte berøre de underliggende problemer mellem forældrene.

Det er velkendt, at der har været gjort meget ud af den børnesagkyndige rådgivning, bl.a. i form af en forsøgsordning i Københavns Statsamt, den såkaldte mediation, og i Københavns Overpræsidium og Vejle Statsamt en forsøgsordning, der er baseret på en udvidet børnerådgivning.

Forsøgsordninger, der nu er afsluttet, vil i foråret blive undergivet en nærmere evaluering, og jeg vil herefter overveje spørgsmålet om, hvorvidt rådgivningsordningen efter loven generelt bør justeres.

Der er altså allerede i dag betydelige muligheder for hjælp og rådgivning i anledning af samlivsproblemer. Så jeg savner en nærmere begrundelse for, hvorfor disse ordninger, evt. i justeret form, ikke er tilstrækkelige, og altså også for, hvorfor der nu skal indføres en helt ny og givetvis meget omkostningskrævende rådgivningsordning.

Lad mig til sidst gentage, at jeg har stor respekt for de principper, som Kristeligt Folkeparti, i øvrigt meget omhyggeligt og gennearbejdet, har gjort rede for i sit beslutningsforslag. Det mener jeg er meget anerkendelsesværdigt. Men som jeg har forsøgt at gøre rede for, rejser forslaget efter min opfattelse altså også en række væsentlige spørgsmål og problemer, som der i givet fald må ses nærmere på, og det er jeg selvsagt indstillet på at gøre i drøftelser under det udvalgsarbejde, der nu skal finde sted med baggrund i forslagens overførelse til et af de stående udvalg her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg må selvfølgelig forstå justitsministerens tale sådan, at regeringen afviser forslaget, og at man bl.a. – ud over at man godt forstår de positive intentioner hos Kristeligt Folkeparti – gør det, fordi man er i tvivl om, hvorvidt der er behov for det, som Kristeligt Folkeparti foreslår.

Her vil jeg godt på det tidspunkt i debatten, som vi er nået til nu, sige, at det i hvert fald undrer mig lidt, at justitsministeren bruger det argument i sin afvisning, for regeringen fremsatte jo selv i 1994 et tilsvarende forslag, som gik ud på en frivillig parrådgivning, men som kun nåede til første behandling i Folketinget, hvorefter det forsvandt ud i den blå luft, havde jeg nær sagt, og hvor vi nu tager tråden op i dag.

Så det, som jeg synes det i virkeligheden kunne have været interessant at høre, er, hvad der har fået regeringen til at ændre holdning fra 1994, hvor man rent faktisk fremsatte et forslag om frivillig parrådgivning, og til i dag, hvor man mener, at der måske ikke er behov for det.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Else Marie Mortensen som ordfører.

Else Marie Mortensen (S):

Jeg må medgive – som justitsministeren også har gjort – at forslagsstillerne har gennearbejdet det her beslutningsforslag ganske grundigt. Og i den socialdemokratiske gruppe har vi me-